

Vitazstvo Srdca

NARODIL SA Z MÁRIE PANNY

Rodína Panny Márie

2014 (VI) / č. 101

*V Ježišovi sa zjavila milosť,
milosrdenstvo a nežnosť Otca:*

*Ježiš je láska,
ktorá sa stala človekom.*

Pápež František, 24. decembra 2013

Nasleduj ma!

13. septembra 2014 v Kláštore Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch (ČR) zložilo sedem sestier štyroch rôznych národností svoj slávnostný sľub, že chcú celkom patriť Kristovi a že ako jeho nevesty budú vo svete svedčiť o svojej radosti zo života, ktorý zasvätili Bohu. Z rúk J.E. Joachima kardinála Meisnera prijali biele šaty apoštolskej sestry, prsteň nerozlučnej lásky a kríž misijného poslania, ktorý im bude pripomínať, že majú svedčiť o Božom milosrdenstve.

Tajomstvo Vianoc nám nerozpráva iba o príchode Božieho Syna, ale aj o rozhodujúcej spolupráci najsvätejšej Panny, ktorá ho deväť mesiacov nosila pod svojím srdcom. Boh ju stvoril krásnu a plnú milosti, pretože on sám sa v Márii chcel stať človekom a skrze Máriu sa chcel darovať svetu. Tak ako cez Máriu prišiel k nám on, tak chce, aby sme sa aj my skrze Máriu dostali k nemu. Zasvätiť sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, ako to urobilo sedem sestier, v žiadnom prípade neznamená zostať stáť pri Márii. Oveľa viac to znamená, že ňou nesení a chránení celkom a navždy patríme Ježišovi. Preto hovorí sv. Ludovít Mária Grignon z Montfortu: „Mária je najrýchlejšia, najistejšia a najdokonalejšia cesta k Ježišovi.“

Toto tajomstvo, také významné pre náš kresťanský život, zjavil Boh v priebehu stáročí niekoľkým vyvoleným. Blahoslavená Agnes od Ježiša (1602-1634), francúzska dominikánka, je jednou z nich. Poznáme ju z Víťazstva Srdca č. 74. Mala iba šesť rokov, keď pocítila veľkú duchovnú tieseň. A práve vtedy počas svätej omše počula vnútorný hlas: „*Staň sa služobníčkou Panny Márie a ona ťa bude chrániť!*“ Na konci omše sa Agnes obrátila k obrazu Panny Márie, a hoci ešte nikdy predtým

o zasvätení sa Panne Márii nepočula, takto sa modlila: „*Od tohto okamihu ti zasväcujem všetko, čím som, a sľubujem, že ti budem slúžiť po celý svoj život.*“ V tom okamihu zmizli všetky jej úzkosti a stratili sa pochybnosti; jej duša našla hlboký pokoj a srdce sa jej naplnilo radosťou. Táto skúsenosť podnietila blahoslavenú Agnes k tomu, že mnohým dušiam odporúčala zasvätenie, úplné odovzdanie sa Panne Márii. Medzi nimi bol aj sv. Ludovít Mária Grignon z Montfortu.

Ten, naplnený Duchom Svätým, napísal aj u nás dobre známu Zlatú knihu, v ktorej opisuje milostiplné účinky zasvätenia sa Panne Márii:

„*Keď ju Duch Svätý, jej Ženích, nájde v duši veriaceho, ponáhľa sa tam vstúpiť a vlieva sa do nej v takej miere, v akej táto duša dala priestor jeho Neveste.*“

V tejto Zlatej knihe mnohí svätí objavili, aká je to sila byť Máriiným dieťaťom. Medzi nimi aj svätý pápež Ján Pavol II., ktorý ako biskup, kardinál a pápež svoju úplnú odovzdanosť Ježišovi skrze Máriu vyjadril v najkratšej forme svojím heslom *Totus Tuus*.

Preto zasvätením sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie aj naše sestry vyjadrujú svoju úplnú odovzdanosť Kristovi ako jeho nevesty. Každý deň si obnovujú toto zasvätenie – robia tak aj všetci bratia a sestry nášho spoločenstva – prostredníctvom jednoduchých slov: „*Matka, tvoj som teraz i naveky. Skrze teba a s tebou chcem navždy celkom patriť Ježišovi.*“

Panna Mária - príklad v nasledovaní Krista

J. E. Joachim kardinál Meisner vložil do kázne celé svoje srdce; povzbudil apoštolské sestry, aby svoje zasvätenie Panne Márii žili tak, že budú Máriu nasledovať v jej troch základných životných odpovediach.

*T*ieto tri základné výpovede sú poznávacími znakmi Máriinho života; a tie sú normou aj pre náš vlastný život v nasledovaní Krista. Je to **Fiat** (Nech sa mi stane), **Magnifikat** (Velebí moja duša Pána) a **Beata, quae credidisti** (Blahoslavená, ktorá uverila) – súhlas, chválospev a dobrorečenie. To sú tri základné odpovede Máriinho života našich sestier Rodiny Panny Márie.

Pred Máriinou odpoveďou **Fiat** stojí Božia výzva a požiadavka. Je to naozaj prejav veľkej Božej dôvery, keď aj nám dôveruje! **Fiat**, to je najkratšia formulka viery, ktorá najradikálnejšie zmení náš život. Vo vašich malých možnostiach sa ukrývajú neohraničené Božie možnosti, pretože jemu nič nie je nemožné. Veríme tomu?

Potrebujeme nadmieru viery, ktorou budeme môcť duchovne sprevádzať našich rovesníkov, tých, čo vieru nemajú. Presne tak, ako to urobila Mária. Preto **Fiat** – nech sa mi stane!

Jedinečné je to, že Pannu Máriu nemožno nájsť tam, kde jej Syn žne víťazstvá a triumfy. Ale Máriu môžeme nájsť vždy tam, kde stojí Pán v tieni, kde nie je ani sláva, ani nádhera: v chudobe jasličiek v Betleheme, v opustenosti kríža na Golgote. V istom modernom chválospeve je to vyjadrené takto: „*Podte, spievajúc vydržme v temnote, kde on visí, aby sme v nej zazreli slnko, ktoré nás obklopuje.*“ Mária nespieva ani tak Miserere, ona oveľa viac spieva **Magnifikat**. Sestry z Rodiny Panny Márie musia chodiť do Máriinho spevokolu, aby sa **Magnifikat** – bez ohľadu na situáciu – nikdy nestratil z ich srdca. „**A blahoslavená je tá, ktorá uverila**“ – **Blahoslavená si, Mária, lebo si uverila**. Mária verí v Božiu plnosť tam, kde je medzi ľuďmi nedostatok. Preto hovorí na svadbe v Káne: „*Nemajú vína!*“ (Jn 2,3) Mária v Káne podnecuje pohyb, ktorý sa zavíši na Golgote. Vedie ľudí k plným džbánom a k otvorenému Srdcu Pána. Preto platí aj pre vás, milé sestry: Blahoslavená si ty, ktorá si uverila v premieňajúcu silu Krista! Svet potrebuje dnes viac než kedykoľvek predtým práve takéto premenené, konsekrované srdcia. A tak ako v prípade Panny Márie, ani s nami sa to nemôže skončiť zle; práve naopak. Na to vám dávam svoje čestné slovo. Tak ako Mária máte i vy veľkú budúcnosť.

(Výber z kázne)

Biskupi, kňazi a veriaci z domova i zo zahraničia radi a často pozývajú medzi seba Joachima kardinála Meisnera. Napriek veľkému vyťaženi sa už po piatykrát podujal na dlhú cestu do Čiech a bol hlavným celebrantom a kazateľom na tejto milej slávnosti. Svojou dojímavou kázňou a svojou otcovskou láskou, ktorá z neho priamo vyžarovala, vytvoril i tentoraz peknú rodinnú atmosféru. Cítili to všetci – 28 kňazov koncelebrantov, prítomní veriaci, ako aj priatelia z Metodistickej cirkvi z Ameriky.

*„Spolu s Duchom Svätým vytvorila Mária to najväčšie,
čo kedy bolo a čo kedy bude: Bohočloveka.“*

sv. Eudovít Mária Grignon z Montfortu

Dve sestry, jeden cieľ

Sr. Felizitas a sr. Monika Mária sú rodné sestry a naraz zložili svoj slávnostný slub. Hoci je medzi nimi len jeden rok vekový rozdiel, ich temperamenty sú úplne odlišné. Obe nám porozprávali o svojom hľadaní povolania.

Zasvätiť sa Panne Márii a smieť nosiť biele šaty apoštolskej sestry, to je pre mňa – jednoduché dievča (Veronika Habrmanová, 23 r.) z malej dediny – čosi zvlášť pekné. Vyrástla som vo veriacej rodine a som veľmi vďačná mojej maminke, že si so mnou hneď po prvom svätom prijímaní urobila deväť prvých piatkov. O rok neskôr sme si ich urobili aj s mojou sestrou Monikou a o ďalšie dva roky s bratom Marekom. Ako žiaci a študenti sme chodili každý deň na svätú omšu. Môjho ocka si tiež veľmi vážim, od malička mi bol dobrým príkladom v mnohých veciach. Pamätám

si, ako som mu ako malé dievča raz povedala: „Oci, už sa nikdy nechcem pozrieť na žiadneho chlapca. Ja sa chcem stať sestričkou.“ Medzitým, keď som ako 14-ročná chcela ísť na biskupské gymnázium do Nitry, som na toto detské predsavzatie celkom zabudla. Mala som len jedno prianie: *Ježiš, ak je to tvoja vôľa, aby som sa stala dobrou lekárkou, daj, nech sa dostanem na toto gymnázium.* Prijímacie skúšky dopadli dobre a od septembra 2006 som teda mohla študovať na Gymnázium sv. Cyrila a Metoda. Raz po svätej omši, myslím, že to bolo ešte v prvom ročníku, mi prišla na um myšlienka: *Čo keby som sa mala stať sestrou?* Na to som však hneď zareagovala: *Nie, Ježiš, to nemôžeš odo mňa chcieť, lebo tak nebudem šťastná.* - Zároveň si však myslím, že dobré zázemie v rodine a dobrý príklad sestier v našom internáte, v škole a letnom tábore v Starej Haliči v blízkosti materského domu sestier, kde som mohla stále viac spoznávať ich spiritualitu, veľmi pomohli rozvinutiu a prijatiu môjho povolania. Keď som v treťom ročníku opäť cítila volanie, veľmi som začala hľadať a spoznávať, čo je Božia vôľa. Totiž, keď som prišla študovať na gymnázium, mala som jasný plán: vyštudovať medicínu, nájsť si dobrého manžela a založiť si rodinu. Avšak ako Božie dieťa som nechcela ísť proti Božej vôli, preto som sa stále pýtala, čo je Božia vôľa. Bojovala som asi 2 roky a aj môjho duchovného otca som prosila o modlitbu.

*R*ozhodujúci milostivý moment prišiel v maturitnom ročníku na konci januára 2010, keď som cez Vianoce prosila Ježiša, aby mi dal do februára spoznať svoju vôľu. (Vtedy som si mala podať prihlášku na vysokú školu.) Veľmi na mňa zapôsobila jedna krátka televízna relácia o nebi a o pekle a ja som asi po pol hodine Ježišovi z hĺbky duše povedala: *Ježiš, darujem ti celý môj život aj túžbu založiť si rodinu, len aby duše neprišli do pekla.* A tak som si vo februári nepodala, ako ostatní moji spolužiaci, prihlášku na univerzitu, ale napísala som list môjmu duchovnému otcovi, v ktorom som vyjadrila túžbu ísť do Materského domu sestier Rodiny Panny Márie v Starej Haliči. Školský rok sa blížil ku koncu a uplynulo už niekoľko mesiacov, no ja som nedostala žiadnu odpoveď. Vo svojom vnútri som však bola pokojná. Myslím si, že tento čas bol pre mňa veľmi dôležitý, aby sa to moje, predsa len ešte bojzlivé *áno*, v pokoji prehĺbilo. Až 29. júna 2010, na sviatok sv. Petra a Pavla, prišiel telefonát s odpoveďou, že smiem prísť do materského domu, a že sa smiem zúčastniť aj duchovných cvičení sestier, ktoré sa mali začať už o pár dní.

Viem, moja láska k Ježišovi musí ešte rásť, ale už len pomyslenie na jeho lásku a milosrdenstvo je veľmi utešujúce a robí ma šťastnou. Boh mi daroval to najkrajšie povolanie!

sr. Felízitas Habrmanová z Velkých Lovíec

„Ukrytý poklad“

*S*om Bohu veľmi vďačná, že mi daroval takú dobrú veriacu rodinu, v ktorej som vyrastala. Naša maminka bola stále pri nás doma, chcela nás vidieť vyrastať, s láskou sa o nás starala, učila nás modliť sa ...

Tak ako moja sestra Veronika, aj ja som chcela ísť bezpodmienečne na Gymnázium sv. Cyrila a Metoda do Nitry. Keď som sa tam bola pozrieť počas Dňa otvorených dverí, veľmi sa mi páčila celá atmosféra v škole, pekná kaplnka v internáte, sestričky a niečo ma tam ťahalo.

Od tej chvíle som sa veľa modlila, aby ma do tejto školy prijali, lebo na gymnázium sa hlásia tí najlepší študenti a ja som k nim na základnej škole nepatrila. Prosila som Pána Boha a sľubovala som, že sa začnem viac učiť, len aby som sa tam dostala. Zároveň som pevne verila slovám: „*Lebo Bohu nič nie je nemožné*“.

Hoci som vyrastala vo veriacej rodine, život zasvätený Bohu mi bol cudzí. Mala som vlastné predstavy o svojom ďalšom živote. Ako každé dievča, aj ja som sa chcela raz vydať, mať peknú rodinu, dobrého muža. Až na internáte a na gymnázium som spoznala sestry z Rodiny Panny Márie, ale stať sa sestrou – to nebola moja túžba hneď od začiatku. Veľmi rada som sa zúčastňovala na programoch a na rôznych akciách, ktoré sestry pre nás pripravovali: modlitby, ružence, tábory, duchovné cvičenia. A práve tam som často počula, aké dôležité je spoznať Božiu vôľu, lebo v tom spočíva naše šťastie. Pri myšlienke na to, čo chce odo mňa Boh, som mala najskôr strach, lebo hneď som cítila, že by to bolo niečo iné než to, čo chcem ja. Ešte som nebola pripravená zrieknuť sa mojich osobných predstáv.

Ale Pán Ježiš mi pomohol. V období Vianoc 2008, keď som sa raz modlila v internátnej kaplnke, dostala som takú veľkú milosť, že to, čo som dovtedy nedokázala vysloviť celkom úprimne, som konečne vedela povedať z celého srdca: „*Ježiš, celkom sa ti odovzdávam, postaraj sa o všetko!*“ A vtom akoby mi padol kameň zo srdca, ja som zrazu naozaj chcela spoznať Božiu vôľu a vtedy sa objavila aj myšlienka na život zasvätený Bohu. Začala som uvažovať nad tým, čoho všetkého by som sa musela zrieknuť v manželstve, ale na druhej strane aj nad tým, čo pekné by ma čakalo, keby som patrila iba Bohu... a hlavne som vedela, že Pán Ježiš by ma isto vždy miloval a bol by mi vždy verný. Nový rok som začala s novými predsavzatiami, doma som sa snažila viac pomáhať, a to bez šomrania; za pomoc som nechcela odmenu, lebo som túžila byť odmenená radšej v nebi; namiesto toho, aby som si s rovesníkmi pozrela nejaký film, išla som domov a vo svojej izbe som sa modlila, niečo si čítala alebo som sa učila. A túžba patriť iba Bohu vo mne stále rástla, až kým som sa celkom nerozhodla. Neskôr som svoje povolanie pochopila tak, že som zo svojho života, ktorý bol ako preplnená zásuvka, začala vyberať všetky možné veci a až úplne na dne som objavila to moje povolanie; ono tam síce stále bolo, ale pod mnohými svetskými vecami som ho skôr objaviť nemohla. V treťom ročníku na gymnázium som dostala ponuku študovať jeden rok v Taliansku. Tento rok bol pre mňa veľmi ťažký aj preto, že som bola zrazu uprostred cudzieho sveta a s ľuďmi, ktorí vieru nepraktizujú alebo sú inoverci. Musela som bojovať s mnohými pokušeniami, ale veľmi mi pomohlo, že som bola už pevne rozhodnutá a o svojom povolaní som už nepochybovala. Zároveň som vedela, že iba každodenná svätá omša a sväté prijímanie mi pomôžu zostať vernou.

Po maturite som mohla prísť hneď do Materského domu v Starej Haliči, kde som prežila veľmi pekné tri roky formácie. V priebehu týchto rokov som mnoho spoznala, veľa nového som sa dozvedela, pri spoločných modlitbách a na prednáškach som mala veľa pekných duchovných zážitkov, nadobudla som prvé misijné skúsenosti a mohla som stráviť veľa času v tichu pred svätostánkom. A práve tam som toho veľa pochopila. Teší ma predovšetkým vedomie, že aj malé veci, ktoré konáme z lásky k Ježišovi, majú nekonečnú hodnotu.

sr. Moníka Mária Habrmanová z Velkých Lovíc

„Ježiš, prijímam“

To, čo bolo pre mňa ako dieťa samozrejmé, že som s mojimi dvoma súrodencami vyrastala v láskavej a veriacej rodine, si dnes vážim viac ako kedykoľvek predtým. Bez tejto skúsenosti z detstva by som totiž určite v mojich divokých rokoch nebola opäť našla cestu k Bohu. Na začiatku puberty som sa nechala ovplyvniť nie celkom vhodnými priateľmi. Počúvali sme tvrdú hudbu, rozprávali si neslušné vtipy a rebelovali sme proti všetkým autoritám, predovšetkým proti rodičom a učiteľom. Môj duchovný život sa zúžil na nedeľnú svätú omšu, a to častokrát bez svätého prijímania. Jedného dňa som si uvedomila, že ak si nechcem celkom pokaziť život, potom to takto ďalej ísť nemôže. Dala som si teda mnoho dobrých predsavzatí, ale často už po dvoch dňoch som bola znova tam, kde som začala. Počas tohto boja som raz v jednom kníhkupectve akoby náhodou objavila tenkú knižku s radami pre mládež od dona Bosca. Pri jej čítaní sa mi pred očami otvoril celkom nový svet a pochopila som mnohé podstatné veci; ako napríklad to, že sa nestačí vyhýbať ťažkým hriechom, ale treba byť verným aj v maličkostiach. A predovšetkým, že Ježiš sa musí stať centrom môjho života. Tomuto svätému apoštolovi mládeže vďačím určite aj za to, že som zrazu mala nevysvetliteľnú silu, aby som to, čomu som vnútorne porozumela, dokázala aj žiť. Odvtedy som chodievala každý deň na svätú omšu a pravidelne na svätú spoveď.

Na gymnáziu som spoznala sestry z Rodiny Panny Márie a hneď som cítila, že ma priťahuje ich prirodzenosť a takmer až materinská láska, ktorú nám prejavovali ako učiteľky a vychovávateľky. Vtedy som si pomyslela: *Čo keby Ježiš aj odo mňa chcel, aby som sa mu zasvätila?* Ale túto myšlienku som veľmi rýchlo odsunula nabok, pretože som snívala o rodine s mnohými deťmi a veľmi som sa tešila na to, že raz budem manželkou a matkou. Ale otázka o Božom pláne s mojím životom ma už viac nenechala na pokoji. Na jednej púti k Matke všetkých národov som sa preto rozhodla, že svoju budúcnosť celkom zverím Panne Márii. Následne nato vo mne – takpovediac proti mojej vôli – túžba darovať svoj život Ježišovi stále rástla.

Pochopiteľne, ešte stále som nebola vyrovnaná, pretože som sa nevedela vzdať vlastných plánov a predstáv o mojom živote. V tejto núdzi mi opäť pomohla modlitba a Panna Mária. V októbri 2010 som išla na Modlitbový deň Matky všetkých národov do Kolína aj s úmyslom poprosiť Panu Máriu o pomoc, aby som spoznala Božiu vôľu a aby som ju mohla aj prijať a naplniť. Vybrali ma, aby som ako zástupkyňa slovenského národa niesla obetné dary.

Krátko pred svätou omšou sa mi v mysli opäť vybavilo všetko to, čo som si pre svoj budúci život naplánovala a čo som si vtedy predstavovala ako najväčšie šťastie. Aby som sa konečne stala slobodnou, urobila som s Ježišom dohodu: *Keď si klaknem pred kardinála Meisnera a podám mu perník ako obetný dar, v srdci si chcem klaknúť pred tebou, Ježiš môj, a chcem ti ako obetný dar odovzdať všetky moje plány, predstavy a túžby.* Na moje veľké prekvapenie som potom necítila smútok zo zrieknutia a z obety, ale moje srdce bolo naplnené hlbokým pokojom a veľkou radosťou. Po svätom prijímaní spieval zbor pieseň, ktorá ma zasiahla priamo do srdca: *Ježiš, prijímam, čo ty chceš, prijímam, čo mi dáš, prijímam.* Panna Mária mi pomohla a ja som dokázala spievať túto pieseň naozaj úprimne. Pretože keď som sa zriekla svojich plánov, bola som celkom otvorená pre

Božiu vôľu, ktorá ma napokon skutočne viedla do Rodiny Panny Márie. A Pán Ježiš mi daroval takú veľkú radosť z môjho povolania, že o takom šťastí sa mi ani len nesnívalo.

sr. Passítea Tináková z Vrābel'

„Pane, urob ma ochotnou“

*M*ne a mojej o tri roky mladšej sestre Bettine venovali naši rodičia veľa svojho času, a tak sme prežili nádherné detstvo. Boli sme „tradičnými kresťanmi“, ktorí chodili v nedeľu na sv. omšu a pred spaním sa pomodlili – ale nič viac. Avšak ešte v detskom veku sa ma raz veľmi hlboko dotkla Božia milosť, keď mi raz moja stará mama ukazovala fotky jednej našej príbuznej, ktorá bolo misionárkou v Afrike. Bola som dojatá k slzám a odvtedy som častejšie premýšľala nad tým, že sa aj ja stanem sestrou. Moja mama sa pod vplyvom svojej kolegyne z práce dostala bližšie k viere a nás začala častejšie brávať do kostola na sv. omšu a na modlitbové stretnutie. Vtedy som mala 11 rokov. Urobili sme si aj púť do Medžugoria, kde som svoje osobné povolanie k životu zasvätenému Bohu cítila veľmi silno. V puberte to ani so mnou, ako s mnohými dospievajúcimi, nebolo ľahké. Od svojich rodičov som si nenechala nič povedať, hodiny a hodiny som si prezerala módne časopisy, a pretože som veľa chodila von, mala som aj zopár známostí, ktoré sa však vždy pomerne rýchlo skončili. V tomto čase moja túžba po rodine a vlastných deťoch zahнала akúkoľvek myšlienku na duchovné povolanie celkom do úzadia. Potajomky som si ale rada čítala misijný časopis Víťazstvo Srdca, ktorý moja mama odoberala. Obzvlášť v predvianočnom čase som každý deň pozerala do poštovej schránky, či ešte neprišlo vianočné číslo. Už mesiace som sa tešila na to, ako si prečítam príbehy povolania nových apoštolských sestier.

*N*a jednej púti do Medžugoria som spoznala sestru Annu Schäffer, od ktorej som sa veľa dozvedela o Rodine Panny Márie. Priťahovala ma predovšetkým mariánska spiritualita tohto spoločenstva. Tak som začala, vďaka jednej mojej priateľke, tráviť víkendy na modlitbových festivaloch a duchovných cvičeniach pre mladých. Na jednom z týchto stretnutí som po svätom prijímaní tak silno pocítila Ježišovu lásku ku mne, že som sa od dojatia rozplakala. Od tohto dňa som Pánovo volanie cítila stále zreteľnejšie. Keďže som však stále túžila po vlastných deťoch, snažila som sa toto volanie opäť potlačiť. Moja mama spozorovala môj vnútorný boj, a tak mi jedného dňa položila na nočný stolík krátku modlitbu od sv. Brigity Švédskej: „*Pane, ukáž mi cestu a urob ma ochotnou po nej kráčať.*“ Mama nám vždy opakovala, že skutočne šťastné budeme v živote len vtedy, ak budeme plniť Božiu vôľu, a tak som sa túto modlitbu z času na čas pomodlila. Ale vždy som k nej dodala: *Ale prosím ťa, Pane, daruj mi veľkú rodinu.* Dnes môžem povedať, že mi Ježiš toto želanie splnil, aj keď inak, ako som si to ja predstavovala, ale On mi skutočne túto veľkú rodinu daroval.

Po jednej púti do Medžugoria v roku 2008, vtedy som mala 16 rokov, som počas adorácie dostala milosť úprimne povedať: *Ježiš, ak si naozaj želaš, aby som sa stala sestrou, tak to chcem aj ja. Ale ty mi musíš dať trikrát to isté znamenie, aby som si mohla byť istá, že je to naozaj tvoja vôľa.* Na túto moju podmienku som medzičasom už úplne zabudla. No po dvoch mesiacoch som si na jednom modlitbovom festivale prečítala vo Svätom písme nasledovnú stať: *„Zaplesaj, neplodná, čo si nerodila, rozzvuč sa plesaním a jasaj, čo si nekvílila, lebo dietky opustenej sú početnejšie ako dietky vydatej –*

hovorí Pán.“ (Iz 54,1) Keď som tieto slová čítala, vedela som: Toto je prvé znamenie! Vtedy som si uvedomila, že sestra môže mať oveľa viac duchovných detí ako matka rodiny vlastných detí. O dva týždne sa zopakovalo to isté znamenie.

V mojom vnútri však zúril boj medzi Božou vôľou a mojím želaním mať vlastné deti. Boh mi však práve v tomto čase dal pocítiť a pochopiť niečo dôležité. Keď som sa totiž raz o šiestej ráno vrátila domov z jedného veľmi pekného plesu, na ktorý som sa neuveriteľne tešila, vo svojej izbe som sa posadila na posteľ a zrazu som pocítila nevysloviteľnú vnútornú prázdnotu. Pri pohľade na obraz milosrdného Ježiša som pochopila: *Svet ťa nikdy neurobí šťastnou!*

Boh ma nenechal dlho čakať ani na posledné znamenie. Bolo to 2. februára, na sviatok Obetovania Pána, keď zvlášť myslíme na kňazské a rehoľné povolania. Modlila som sa sama vo svojej izbe a – ako som to často robievala – vybrala som si jednu stať zo Svätého písma. Keď som sa pozrela na lístok, ktorý som vytiahla, v prvom momente som sa zlakla a hovorila som si: *Nemôžem uveriť vlastným očiam!* Stálo tam Iz 54,1. Presne som vedela, o akú stať ide, a uvedomila som si, že je tretím znamením. Vtedy som konečne dokázala povedať Ježišovi svoje áno. Moje srdce sa naplnilo hlbokým pokojom a neopísateľným šťastím, že On si ma povolal. Kým som však mohla prísť do materského domu, musela som si ešte dokončiť školu. Tento čas som celkom zasvätila Panne Márii, aby som zvládla čakať ešte rok a pol. A Panna Mária ma skutočne ochraňovala a sprevádzala až podnes, po tento šťastný deň môjho slávnostného sľubu.

sr. Mária Júlia Hahn z Altomünster, Nemecko

„Konečne som ho našla!“

*V*olám sa Beth Burr, vyrastala som na farme v blízkosti malého mestečka Muscatine na západnom brehu rieky Mississippi v štáte Iowa, kde mojimi „susedmi“ boli obilné a sójové polia. Keď sa moja mama vydávala, bola katolíčkou a otec členom Metodistickej cirkvi. Do svojich desiatich rokov som spolu so staršími súrodencami, sestrou Ellen a bratom Johnom, navštevovala v nedeľu náš metodistický kostol. Avšak neskôr nás čakali veľké zmeny.

Všetko sa to začalo mojím otcom, ktorý mal v tom čase silné depresie a v každej knihe od A po Z hľadal odpoveď na otázku o zmysle života. Jedného dňa mu jeho mama, moja starká, dala knižičku s protestantskou verziou aktu pokánia a viery, kde sa hovorí, že Ježiš je „osobným Pánom a Záchrancom“ každého človeka. Netušiac, že tým Boh jeho život prevráti úplne hore nohami, dal tomu celému šancu. Myslím, že nie je potrebné hovoriť, aké veľmi hlboké a úprimné obrátenie zažil. Z obdobia môjho detstva si pamätám ten deň, keď bol otec zrazu zo dňa na deň celkom ako vymenený. Zrazu bol šťastný, pokojný a jeho srdce ovládla bolestná túžba po Bohu, po hľadaní Boha. Každý v rodine si jeho zmenu všimol a nemohli sme tomu ani uveriť. Boh skutočne urobil zázrak!

Napriek tomu, že som vtedy mala len desať rokov, táto udalosť úplne zmenila aj môj vzťah k Bohu. Keďže som bola ozajstným „ockovým dievčatkom“, ktoré robilo všetko to, čo robil ocko, išla som

všade tam, kam išiel on. Postupne som aj ja začala „hľadiť do môjho srdca“, kde akoby niečo chýbalo. Áno, takto sa to dá najlepšie vyjadriť: vo svojom vnútri som mala akúsi dieru. Vďaka môjmu otcovi som vedela, že tam, kde je to „niečo prázdne“, by mal byť vlastne Boh. Tak sme v našej spoločnej túžbe začali nachádzať Boha a lepšie ho spoznávať. S celkom novým elánom sme začali verne chodiť na nedelňé metodistické bohoslužby. Netrvalo dlho a ja som si musela priznať, že táto diera vo mne naďalej zostávala, ba dokonca sa prehĺbila. Chcela som nájsť Boha, ale cítila som, že Sunday-Service – nedeľná bohoslužba u metodistov nestačila; niečo mi ešte stále chýbalo. Môj otec to pociťoval rovnako ako ja. Začali sme navštevovať rôzne iné protestantské kostoly v našom meste a neskôr sme dokonca išli aj do iných miest k baptistom a evanjelikom, stále dúfajúc, že naša túžba bude niekde naplnená. Po roku neúnavných návštev všetkých protestantských kostolov v okolí sme boli sklamaní. Prečo sa nám Boh nedal nájsť? Raz poobede som z poštovej schránky vybrala list, ktorý mi poslal náš pastor. Informoval ma o mojej blížiacej sa konfirmácii. Zahodila som list do koša a rozhodla som sa pokračovať v hľadaní Boha, nech to stojí, čo to stojí. Za žiadnu cenu som sa nechcela jednoducho vzdať a stať sa nenaplnenou metodistkou. Znovu sa v mojej rodine vynorila otázka, do akého kostola by sme nakoniec mali ísť. Vtedy sa moja mama, nepraktizujúca katolíčka, napoly žartom obrátila na môjho otca a povedala: „Prečo raz neskúsite ísť na katolícku omšu?“ A skutočne, môj otec, ktorý bol vtedy ochotný podniknúť čokoľvek, zobral tento návrh vážne. A ja ako „ockovo dievčatko“ som, samozrejme, trvala na tom, že pôjdem na omšu s ním.

A tak sme všetci piati, pridali sa k nám aj môj brat a moja sestra, v septembri 2003 navštívili po prvý raz sobotnú večernú svätú omšu v katolíckom kostole. Úprimne povedané, okrem mamy nemal nikto z nás ani len najmenšiu predstavu o Katolíckej cirkvi, dokonca sme nevedeli ani o tom, prečo je protestantská cirkev od nej oddelená. Všetko, čo sme vedeli, bolo, že je to „tá cirkev, ktorá má pápeža“. Aj keď som o ničom nemala ani poňatia, nikdy nezabudnem na moment, keď som po prvýkrát vstúpila do katolíckeho Kostola sv. Matúša. Len čo som doň vkročila, preniklo ma vnútorné teplo a Božia láska natolko, že mojou prvou myšlienkou bolo: *V tomto kostole je Boh! Našla som ho!* Mne, vtedy jedenásťročnému dievčaťu, doslova horelo srdce láskou a nechcela som, aby to prestalo. Bola som šťastná a naplnená, hoci som vtedy nemala ani potuchy o Ježišovej prítomnosti vo sviatosti svätej Eucharistie. V momente, keď som vkročila do tohto Božieho domu, som si navyše po prvý raz celkom jasne uvedomila moje povolanie k životu zasvätenému Bohu. Presne si spomínam, ako som si vtedy pomyslela: *Nie je toto tá cirkev, kde majú mníšky? Myslím, že sa tiež chcem stať jednou z nich, aby som mohla vždy zostať pri Bohu.*

*P*o tejto pozoruhodnej svätej omši už viac neboli u nás doma žiadne diskusie. Dotknutí milosťou sme všetci v onen sobotný večer v katolíckom kostole našli jednotu a lásku, ale predovšetkým samého Boha. Vtedy vlastne každý člen našej rodiny vedome urobil rozhodujúci krok ku Katolíckej cirkvi. Môj brat John a ja sme na Veľkú noc 2008 vstúpili do Katolíckej cirkvi. Bol to ten najšťastnejší deň môjho života!

Po maturite v roku 2010 som ešte stále cítila volanie k životu, ktorý by bol zasvätený iba Bohu. Nebola som však celkom pripravená urobiť konečné rozhodnutie. Preto som sa rozhodla ísť študovať mikrobiológiu na súkromnú katolícku univerzitu. Jediné však, čo som sa počas nasledovných ťažkých dvanástich mesiacov naučila, bolo: Beth, ty nepatríš svetu! Ty patríš Bohu! A tak som v lete 2011 spolu so sestrou Mary Nichole, ktorá tiež pochádza z Muscatine, letela na Slovensko a navštívila som Materský dom v Starej Haliči. Začiatok bol pre mňa veľmi ťažký: iná kultúra a iné reči. Napriek všetkým ťažkostiam mi Boh jasne ukázal: *Toto je tvoje miesto, sem patríš.*

Za posledné tri roky moja láska k Bohu narástla predovšetkým vďaka každodennej svätej omši a eucharistickej poklone.

*T*ieto dva poklady spolu so svätým ružencom sa stali uholným kameňom môjho duchovného života a môjho živého stretnutia s Bohom. Ako bývalá metodistka som veľmi vďačná, že môžem byť v spoločenstve s eucharistickou a mariánskou spiritualitou. Zároveň som si vedomá toho, že mnohé skryté duše sa za mňa modlia a moje povolanie nesú svojimi obetami. Viem, že moje povolanie je darom, ktorý nepatrí len mne a za ktorý nebudem môcť nikdy dostatočne ďakovať. Boh sa mi dal nájsť a vyvolil si ma za svoju nevestu.

sr. Brígíd Burr z Muscatine, USA

„Celkom doma“

*A*ko najstaršia z ôsmich detí som vyrastala v hlboko veriacej rodine na hospodárstve vo švajčiarskych vrchoch. Už ako jedenásťročná som spoznala sestry z Rodiny Panny Márie a v ich blízkosti som sa cítila veľmi dobre. Ich spôsob modlitby a života mi bol blízky, keďže moji rodičia, ako účastníci mnohých kurzov a duchovných cvičení, organizovaných práve Rodinou Panny Márie, priniesli do našej rodiny ich spiritualitu. Dodnes sa napríklad každý večer modlíme spolu ruženec a každý deň si obnovujeme zasvätenie Panne Márii.

V lete 2006, mala som vtedy 18 rokov, celá naša rodina prázdninovala v Taliansku. U sestier v Ríme som si prvýkrát uvedomila, že tak ako ony by som aj ja chcela celkom patriť Ježišovi. Táto myšlienka sa však potom doma z môjho srdca vytratila už po niekoľkých mesiacoch starostí a vo víre všedného dňa a ponúk sveta.

Moje veľké utrpenie počas týchto rokov spočívalo v tom, že som nemala veriacich priateľov. Na oslavách som sa necítila dobre, a tak som víkendy trávila doma v rodine. Bola to pre mňa ochrana, no keď som išla v pondelok do práce, nevedela som držať krok s kolegami v rozhovoroch o víkende, keďže spôsob, akým som ho trávila ja, nebol „in“, nebol moderný. V tejto svojej núdzi som sa modlila novénu k Matke ustavičnej pomoci na úmysel, aby som si našla rovnako zmýšľajúcich priateľov, ktorí by so mnou zdieľali vieru.

Už na deviaty deň novény som dostala pozvanie na náboženské stretnutie mladých a tam som spoznala veriacu mládež. Odvtedy sme každú nedeľu večer spolu chodili do mesta Luzern na Adoray (modlitbová skupina) a čoskoro som našla svoj vytúžený okruh priateľov.

Náš spoločný voľný čas sme trávili rôznymi peknými aktivitami, ktoré mi vyhovovali a ktoré sa mi páčili: chodili sme na pizzu, hrali kolky, lyžovali sme, ... no vždy sme do našej činnosti zapojili aj modlitbu. V lete sme dokonca organizovali púte na mládežnícky festival do Medžugoria. Zážitok, že so svojou vierou som nebola sama, mi dodával silu, aby som svoju vieru dosvedčovala aj na pracovisku. Počas jednej mládežníckej púte som sa zaľúbila do mladého muža. Od začiatku sme si mysleli, že toto

priateľstvo bolo vedené Bohom, a v rámci skupiny Adoray sme spolu strávili veľmi pekné spoločné chvíle.

*P*o vyučení za predavačku som si priala spoznať svet, a preto som chcela ísť do zahraničia; jednak aby som si osvojila nejaký cudzí jazyk a zároveň som chcela pracovať aj v sociálnej oblasti. Keď sa mi celkom neočakávane ponúkla možnosť ísť na tri a pol mesiaca do Uruguaja, aby som tam pomáhala na misijnej stanici Rodiny Panny Márie, okamžite som brala túto ponuku vážne. Hoci som sa práve ako 21-ročná zasnúbila, bola som zároveň vnútorne nepokojná a nenaplnená. Prosila som Pána Ježiša, aby mi ujasnil, ako má pokračovať môj život. Preto som od tohto pobytu v Uruguaji veľmi veľa očakávala.

*A*skutočne ma tam život v spoločenstve a v modlitbe tak veľmi naplňal, že som sa tam cítila úplne ako doma. V mojom srdci sa na povrch opäť vynorila túžba chcieť celkom patriť Ježišovi. Najradšej by som po tomto období bola okamžite odišla do Materského domu v Starej Haliči, aby som v ústraní, vzdialená od svetských starostí a práce, objavila Boží plán pre môj život.

No po návrate späť do Švajčiarska som úplne vhupla do bežného všedného dňa. Pracovala som v materskej škôlke a v kancelárii. Čím som sa však najviac zaoberala, bola skutočnosť, že môj vzťah k snúbencovi sa neprehĺbil, ba vlastne ma nechal nenaplnenú. V tomto nepokoji a neistote som hľadala duchovné vedenie, ktoré som našla u jednej sestry zo Spoločenstva Blahoslavenstiev v meste Zug. Pomohla mi, aby som sa na veci pozerala reálne a počúvala to, čo som pochopila v srdci. Bez jej pomoci by som nebola mala odvahu pozrieť sa na celú pravdu a urobiť konkrétne kroky, aby som uskutočnila Božiu vôľu v mojom živote. Časom som spoznala, že moja túžba po Ježišovi bola väčšia než moja láska k snúbencovi. Preto som sa s ním rozišla a istý čas som žila v Spoločenstve Blahoslavenstiev. No už čoskoro som si spomenula na silný zážitok v Uruguaji, keď som sa tam cítila celkom ako doma. To mi dalo silu rozhodnúť sa a ísť na návštevu do Materského domu do Starej Haliče, aby som tam zistila, či je to naozaj to miesto, ktoré pre mňa Ježiš naplánoval.

V októbri 2011 nadišiel ten čas. Pobalila som si kufre a opustila som Švajčiarsko; smer Slovensko. Už od prvého dňa som mala istotu a našla som pokoj, po ktorom som tak dlho túžila. A dnes môžem povedať iba toľko: *Vďaka, Ježiš, že si si ma vyvolil, aby som bola tvojou nevestou a že smiem byť v tomto spoločenstve!*

*sr. Margaréta Mária Zumbühl
z Wolhusen, Švajčiarsko*

„Otvorené srdce“

*C*elých 26 rokov, vlastne až do dnešného dňa môjho slávnostného sľubu, ma volali Natália alebo Nataša. Pochádzam z malej kazašskej dedinky Galkino. Moja rodina, ako väčšina tu žijúcich rodín, žila počas komunistického režimu bez akejkoľvek viery. Keď som mala deväť rokov, dala sa moja mama pokrstiť v pravoslávnom kostole. Každému z nás troch detí darovala malý ortodoxný krížik na retiazke, a tú som nosila na krku až do svojich pätnástich rokov. Ale to bolo vlastne všetko, čo ma

spájalo s náboženstvom. U nás doma sa nikdy o Bohu nehovorilo. Vedeli sme, že existuje, ale nikdy sme sa nemodlili a okrem Veľkej noci sme nikdy nechodili ani do kostola. Len vo veľmi ťažkých okamihoch sme prosili tohto Boha, o ktorom sme mali len veľmi neurčitú predstavu, aby nám pomohol.

K keď som mala 16 rokov, začala som sa zaujímať o vieru. Dupočila som sa, že v neďalekej dedine Šerbakty, ktorá je od nás vzdialená 30 km, pôsobia od roku 1995 katolícki misionári a raz za dva týždne prichádzajú aj do našej dediny. Moja sestra k nim raz zo zvedavosti zašla na svätú omšu a potom ma celá nadšená volala, aby som druhýkrát išla s ňou. Spomínam si, že som sa dlho rozhodovala a váhala. No nakoniec som predsa len s ňou išla. A tak sa začala moja cesta s Bohom.

*N*a začiatku bolo pre mňa všetko nové a zaujímavé, ale zároveň mi boli mnohé veci nepochopiteľné. Pomaly som spoznávala učenie katolíckej viery a začala som sa modliť ruženec. Rada som sa zúčastňovala na podujatiach, ktoré pre nás mladých organizovali misionári, pretože nám zároveň sprostredkúvali výnimočne peknú spiritualitu. Veľmi dobre si spomínam aj na to, ako mi raz páter Bonaventura povedal: „*Máš otvorené srdce, s ktorým toho môžeš ešte veľa urobiť.*“ Tieto slová ma veľmi prekvapili a zmohla som sa iba na to, že som povedala: „*Ale veď nemám takmer žiadnu vieru!*“ Vtedy mi porozprával podobenstvo o horčičnom zrnku. Po tomto rozhovore som v srdci pocítila túžbu spoznať Božiu vôľu pre môj život.

A akoby samo od seba v tomto období rástlo vo mne aj pranie dať sa pokrstiť. Sestry ma jeden rok pripravovali na prijatie krstu. Potom nadišiel pre mňa ten veľký deň. V deň krstu ma naplnilo neopísateľné šťastie a bolo pre mňa veľkou ctou, že smiem patriť do tejto cirkvi. Na Vianoce v tom istom roku som potom po prvýkrát mohla prijať Ježiša vo svätej Eucharistii a v auguste 2007 som prijala sviatosť birmovania.

*Č*o ma najviac oslovilo, to bola vzájomná láska sestier, ale aj ich láska ku mne. Neustále som v sebe cítila túžbu dokázať milovať tak ako ony a často som si kládla otázku, ako by som sa to len vedela naučiť – až som pochopila, že ony svoju lásku čerpajú z modlitby, teda z Boha, že On je ich prameňom. Vtedy som začala rozmyšľať nad tým, či by bolo možné, že by som aj ja mohla mať povolanie k takému životu. Aby som v tom mala jasno, ponavštevovala som rôzne misijné stanice v Rusku a v Kazachstane. Čím viac som spoznávala spiritualitu misionárov, o to hlbšie som chápala, čo si Boh odo mňa praje. A čoskoro som si už nedokázala predstaviť žiaden iný život, než žiť celkom pre Ježiša, pre túto Lásku. Vzápätí nato som radikálne zmenila svoj osobný životný štýl: prestala som sa maľovať, začala som sa inak obliekať a nechodila som už na diskotéky.

Keď som si bola potom vnútorne istá, že to nebolo iba moje želanie – stať sa sestrou Rodiny Panny Márie, ale že to bola aj Božia vôľa, mohla som začať môj postulát a noviciát v Kazachstane. Akonáhle som dostatočne ovládala nemecký jazyk, prišla som do Materského domu v Starej Haliči, kde som v noviciáte od roku 2011 pokračovala vo svojej formácii. Teraz sa veľmi teším, že som sa mohla stať apoštolskou sestrou a že môžem kráčať po tej ceste, ktorú mi určil Pán.

sr. Magdaléna Rudáčenko z Galkino, Kazachstan

Posviacka kostola na Dobrej Vode

*P*o dokončení rekonštrukčných prác interiéru sa na Božiu slávu a na radosť všetkých prítomných 16. augusta 2014 uskutočnila posviacka pútnického kostola na Dobrej Vode.

Toto malé pútnické miesto sa tohto dňa premenilo na miesto stretnutia stoviek mariánskych pútnikov z Českej republiky, Nemecka, Rakúska, Slovenska a Švajčiarska. Mnohí z pútnikov majú ešte v živej pamäti pátra Bonfilia M. Wagnera OSM, ktorý po zmene režimu v roku 1989 zachránil kostol doslova pred rozpadnutím.

Keby toto miesto nebolo tak veľmi požehnané a keby nebolo spojené s mnohými milosťami, určite by sa bolo silne rozmýšľalo nad tým, či sa jeho rekonštrukcia oplatí; veď po rokoch komunistickej vlády bol v dezolátnom stave. No po toľkých zázrakoch, ktoré tu v „juhočeských Lurdoch“ Panna Mária vyprosila, nebolo žiadnych pochybností, že ona sama nám pomôže aj pri obnovení jej svätyne.

*Z*a podpory mnohých dobrovoľníkov, vysokokvalifikovaných odborníkov a veľkodušných dobrodincov sa to skutočne stalo možným: v priebehu troch rokov sa podarilo dokončiť rekonštrukciu interiéru tohto pútnického kostola. Najprv bolo potrebné odvlhčiť základy obvodových stien a inštalovať odvetrávací systém, ktorý zabezpečuje, že zreštaurované nástenné malby už nebudú poškodené vlhkosťou. Potom sa vybrala stará dlažba a následne sa pod podlahou nainštalovala izolácia a podlahové kúrenie. Rekonštrukcia interiéru bola skutočným majstrovským dielom; obnovené museli byť nástenné a stropné malby, sochy bolo potrebné očistiť od prachu a nanovo pozlátiť, zreštaurovaný musel byť aj hlavný oltár a tiež bočné oltáre, barokový organ z roku 1727 museli tiež vyčistiť a nanovo naladiť. Aby bolo vykurovanie kostola účinné a ekonomické, bolo nutné vymeniť okná a aj všetky vchodové dvere sa museli tepelne izolovať.

Celej liturgii predsedal Mons. Adolf Pintíř, generálny vikár a terajší administrátor Diecézy České Budějovice. Vo svojej kázni, ktorá bola simultánne prekladaná z češtiny do nemčiny, vysvetlil: „*Prečo ešte raz posviacka? Pretože je nevyhnutná náboženská obnova. Posväcujeme toto miesto, aby sa tu zvestovalo Božie slovo a aby tí, ktorí ho budú počúvať, ho aj pochopili. Posviacame oltár, aby mohla byť na tomto mieste slávená svätá Eucharistia a aby veriaci prijímali sviatosti.*“

Z Nemecka pricestovali na slávnosť príslušníci rodiny Buquoy. Predkovia z tejto šľachtickej rodiny iniciovali v roku 1705 stavbu kostola a poslednú rekonštrukciu pútnického kostola v roku 1888 financovala grófka Philippine Buquoy. Po nástupe komunistického režimu majetok grófskej rodine skonfiškovali a rodinu násilne vystaňovali. Ale príslušníci tejto rodiny sú dodnes vernými pútnikmi a svoje korene v žiadnom prípade nezapierajú. Na posviacku kostola prišla grófka Margarete a grófka Hedwig Buquoy, ako aj gróf Markus a gróf Carl-Georg so svojou rodinou.

P. Paul Maria sa na príslušníkov rodiny Buquoy obrátil vo svojom záverečnom príhovore: „*Dovoľte mi, aby som dnes povedal ešte niečo dôležité. Chcel by som vysloviť prosbu o odpustenie. Grófska rodina Buquoy urobila v uplynulých storočiach mnoho dobrého národom v podunajskej monarchii; a aj českému národu. Žiaľ, táto rodina zažila veľké bezprávie a veľa si vytrpela. Preto vás, vážená grófska rodina, chcem zo srdca poprosiť o odpustenie. Kiežby rekonštrukcia tejto svätyne, v ktorej sa budú slúžiť sväté omše a modliť sa aj v budúcnosti za vaše úmysly, bola výrazom zmierenia.*“

Hlboko dojatý gróf Carl-Georg Buquoy odpovedal: „*Velká, velká vdaka! Cítíme sa veľmi poctení a veľmi nás teší, že toto pútnické miesto prevzala Rodina Panny Márie, a predovšetkým to, že pokračujú v práci tak, ako ju začal páter Bonfilius, ktorý tu tak veľa vykonal.*“

16. august bol dňom veľkej radosti a citeľnej jednoty práve prostredníctvom zmierenia aj v mene mnohých, ktorí tu neboli prítomní. Hlboko dojatá pani Helena Hager z Mníchova vo svojom ďakovnom liste po skončení slávností napísala: „*Tak veľa ľudí Dobrá Voda už dlho nevidela!*“

Iba láska zjednocuje

Páter Nicklas a naši misionári z Alexejevky rozprávajú o Vianociach v roku 2013 a o začiatku nového roka 2014 na ich misijnej stanici.

*V*ianoce sú krásnym časom. Oslavovať radosť a zázrak svätej noci však tu na Východe je o niečo ťažšie ako u vás v západnej Európe. Keďže pravoslávne Vianoce sa slávia až 6. januára, teda na katolícky sviatok Troch kráľov, je u nás v Baškortostane 25. december celkom obyčajným pracovným adventným dňom. Deti sú v škole, ľudia v práci, a tak niekedy vôbec nie je ľahké vytvoriť medzi katolíckmi vianočnú atmosféru. O to väčšia bola preto naša radosť, keď nás celkom nečakane navštívili výnimoční priatelia, aby prežili spolu s nami našu polnočnú svätú omšu.

Jedným z nich bol pravoslávny kňaz otec Vladimír z blízkeho mesta Čišmi, ktorý prišiel spolu so svojou manželkou a niekoľkými svojimi farníkmi. Otca Vladimíra poznáme iba niekoľko rokov, počas ktorých sa však medzi nami vyvinulo veľmi pekné priateľstvo. Jeho vlastná cesta k Bohu bola veľmi dobrodružná, keďže počas obdobia sovietskej nadvlády vyrastal v úplne ateistickom prostredí v Kirgizstane. Prostredníctvom zakázaných rozhlasových vysielaní sa predsa len dopyčul o Bohu a tak našiel cestu do Pravoslávnej cirkvi. Jedinečné na tom však je, že tieto rozhlasové relácie boli vysielané z Rádia Vatikán! To vysvetľuje jeho veľký rešpekt, jeho otvorenosť a úctu k svojim katolíckym spolubratom.

Ďalším hosťom bol luteránsky pastor Viktor Anitolyvič zo susedného mesta Prižib. Pretože väčšinu jeho farníkov tvoria staršie babičky, slávil svoju bohoslužbu na Štedrý deň trochu skôr a o polnoci bol už voľný, takže chcel byť prítomný na našej vigíľnej svätej omši Božieho narodenia. Je to veľmi pokorný muž. Vždy, keď je u nás, je dojemné vidieť, ako si číta čítania sv. omše vo svojom opotrebovanom Svätom písme a počas sv. prijímania podíde dopredu, aby prijal od kňaza požehnanie. Na konci liturgie sa P. Nicklas opýtal P. Vladimíra, či by našim veriacim nemohol povedať zopár slov. P. Vladimír najprv vyjadril svoju vďačnosť, potom so svojou ženou zaspieval nádhernú pieseň novonarodenému Ježiškovi, hoci oni ako pravoslávni veriaci sa práve nachádzali ešte v prísnom pôste adventného času.

Všetci členovia našej katolíckej farskej rodiny, ako aj naši pravoslávni a evanjelickí vianoční hostia boli naplnení úprimnou láskou a jednotou, akú môže darovať iba Boh. Tak sa ukázalo, ako Dieťa z Betlehema, ktoré pred 2000 rokmi zjednotilo nebo a zem, ešte stále zasahuje do nášho života. Aj teraz toto Dieťa svojou prítomnosťou zjednocuje ľudí rôznych kultúr a vierovyznaní.

Sviatok pre všetkých

*A*lexejevka je zvláštne pomiešaná a „poprepletaná“ dedina, kde v najbližšom susedstve žijú vedľa seba katolíci, luteráni, pravoslávni, moslimovia a ateisti. Ako prejav našej lásky a úcty ku každému obyvateľovi v Alexejevke, nielen pre našich katolíckych bratov a sestry, sme na konci uplynulého roka chceli urobiť niečo pre celú dedinu. Po dôkladnom uvážení a po modlitbe sme sa rozhodli zorganizovať pre dedinu veľkú silvestrovskú slávnosť na našom detskom ihrisku. Podľa ruského zvyku sme postavili šesť metrov vysokú „jolku“ (vianočný stromček) a ozdobili sme ju svetielkami a girlandami. Von sme vyniesli vianočné pečivo a na zohriatie sme ponúkali vianočný čaj, ktorý na otvorenom ohni pripravil brat Martin. Všetci obyvatelia dediny boli pozvaní, aby spolu s nami na ihrisku strávili čas od desiatej hodiny večer až do polnoci. Mohli sa korčuľovať či sánkovať, počúvať vianočnú hudbu a pochutnať si na maškrtách. Prišlo veľa ľudí a bol to naozaj nádherný večer. Desať minút pred polnocou sme všetkých prítomných vyzvali na chvíľu ticha a zamyslenia sa. P. Nickals im pripomenul: *„Táto noc je tu na to, aby každý svojím spôsobom poďakoval Bohu za uplynulý rok. Za všetko dobré, za všetko požehnanie, ktoré sme od neho prijali. Aj nový rok je darom, príležitosťou, aby sme sa zmenili, aby sme sa polepšili. Pre každého jedného z nás to môže byť nový začiatok.“* Počas týchto minút bolo na ihrisku úplné ticho a pokoj.

O polnoci potom P. Nicklas zapálil zaujímavý (aj keď nie celkom bezpečný) ohňostroj, ktorý si obstaral v meste. Medzi ľuďmi sa ozývali výkriky: „Ó! Jéj!“ Keď bola odpálená posledná raketa, prišli za nami mnohí práve z tých obyvateľov dediny, s ktorými bežne nemáme žiaden kontakt, aby sa nám poďakovali; najčastejšie to vyjadrili takto alebo podobne: *„Bývam tu celý život, a ešte nikto na nás nemyslel tak ako vy a nikto pre nás neurobil nič také mimoriadne. Ďakujem!“* I keď to nebola vyslovene náboženská slávnosť, predsa len prejav radosti, vďaky a šťastia na tvárach mladých a starých svedčil o tom, že Boh pôsobil svojím spôsobom v dušiach všetkých týchto ľudí. A my misionári dobre vieme, že najskôr si musíme získať srdce; a to skôr, než si získame dušu!

Keď odišiel domov posledný hosť, my sme sa zišli v kaplnke a slávili sme slávnostnú svätú omšu na Nový rok 2014. Osobitým spôsobom sme do svätej omše zahrnuli všetkých tých, ktorí prišli a slávili spolu s nami „prvú alexejevskú silvestrovskú slávnosť všetkých čias“!

Narodil sa Kristus Pán,

veseľme sa.

Z ruže kvietok skvítol nám,

radujme sa.